

LBRIS

We know
books

Lucica Barbu

CU BAGAJUL PLIN DE VISE

Fragmente de viață.

Vindecare prin cuvânt.

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

PREFAȚĂ

Scrisă de fiica mea, Sonia · 7

1. Bagajul · 15
2. Nu am fugit. Am venit spre mine. · 21
3. Primul Crăciun · 33
4. Începutul în altă limbă · 37
5. Nu m-am pierdut pe mine · 43
6. Femeie între roluri · 49
7. Aripă și zbor, vânt și val · 53
8. Am iubit. Și am pierdut. · 57
9. Să pleci chiar și când iubești · 61
10. Unde nu mai doare · 65
11. Freiheit · 69
12. Scriu, deci exist · 73
13. Am construit cu mâinile mele,
dar cu sufletul pentru alții · 77
14. Ce rămâne dincolo de muncă · 91
15. Împlinirea nu face zgomot · 97
16. Pagini pentru mine - cea care am fost · 101
17. Gărgărițele din biroul nostru · 105
18. Capitol dedicat tatălui meu · 111
19. Păpușa urâtă · 121
20. Când taci, dar nu te stingi · 125
21. Limba inimii mele · 131
22. Despre prieteni care rămân
și prieteni care pleacă · 137
23. Despre rușine, vină și cum înveți să le dezbraci · 143
24. Nu mi-am cerut niciodată scuze că simt · 149
25. Viața nu e dreaptă. Dar poate fi frumoasă. · 155
26. Ploaia. Locul unde nu ne mai ascundem. · 161
27. Trenul care nu oprea nicăieri · 169
28. Când mi-a vorbit fata care am fost · 175
29. Cina noastră · 181
30. Bagajul viselor pierdute · 187
31. Camera cu oglinzi · 193

32. Când nu mai aștepti... și totul vine · 199
33. Enz. Unde am învățat să merg mai lin. · 203
34. Octombrie. Și noi două. · 209
35. Pentru mama. Am fost acolo mereu.
Și, mai ales, la final. · 215
36. Femeile din mine · 221
37. Cuvinte pe care nu mi le-am spus niciodată · 229
38. Poezia lucrurilor simple · 235
39. Ce mi-ar fi plăcut să știe lumea despre mine · 241
40. Casa care nu se vede · 249
41. Rugăciunea din gări · 259
42. Umbrele care nu ne mai sperie · 269
43. Puterea unui „nu” · 277
44. Din cea mai grea zi crește uneori
cea mai dreaptă coloană · 285
45. Timpul care apasă... și cel care zâmbește · 291
46. Curcubeul care știa drumul înapoi · 297
47. Zborul care rămâne · 303
48. Bătrânul care nu întreba nimic · 319
49. Reușita care a crescut din adânc · 325
50. Drumul pe care nu l-am ales · 331
51. Scrisoare către un loc unde nu pot merge,
dar pot ajunge · 339
52. Dacă te vei rătăci (din nou)... · 343
53. Întoarcerea ca început · 351
54. Ca și cum cerul ne dictează dinăuntru · 357
55. Cartea ca pod · 363
56. Cea care sunt · 369

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Am mers. Și a fost destul. · 373

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Pentru cei care sunt departe,
dar poartă totul aproape. · 377

Azi deschid o fereastră spre mine.
Scriu cu inima deschisă și vă mulțumesc.

Celor care mi-ați fost alături.
Celor pe care i-am întâlnit măcar o dată.
Celor care mi-ați întins o mână –
sau căroră le-am întins-o eu.
Poate am lucrat împreună.
Poate ne-am fost sprijin într-o zi grea –
sau poate ne-am fost lecție.
Poate ne-am întâlnit doar o clipă,
dar ne-am privit cu adevăr.
Poate ți-am fost alături. Sau tu mie.
Sau, pur și simplu... am trecut prin aceeași viață.

Pentru toate acestea... vă mulțumesc.

Această carte e și despre voi.
Despre oameni care au plecat fără să se piardă.
Despre adevăr, despre curaj, despre ce rămâne
după ani de drum, împliniri și dor.
Poate o veți citi. Poate vă veți regăsi.
Și dacă simțiți că v-a atins inima...
duceți-o mai departe.

Lucica Barbu

PREFAȚĂ

**Scrisă de
fiica mea, Sonia**

Mama scrie frumos.

Atât de frumos, încât de ani de zile o rog să scrie.

Să nu lase în urmă doar amintiri,

ci și cuvintele care le ating.

Știam că într-o zi o va face.

Că va veni momentul în care fragmente de viață vor prinde formă între pagini – cu sinceritate, cu lumină, așa cum doar ea știe să o facă. Că va alege, dintre toate trăirile acelea, pe cele care merită a fi așezate în cuvinte. Și le va scrie: frumos, simplu, adevărat.

Există lucruri pe care le trăiești și nu le uiți niciodată.

Nu pentru că sunt spectaculoase, ci pentru că te modelează în taină. Așa este drumul nostru.

Al meu și al mamei mele.

Această carte nu este doar povestea mamei mele.

Este și povestea mea. A noastră.

Am râs împreună. Am plâns împreună.
Am cunoscut greul, dar și bucuria de a-l învinge.
Am mers împreună. Mereu. Chiar și atunci
când drumul părea imposibil.

Dar, mai mult decât atât, este femeia pe care o admir.
Această carte este dovada că se poate.
Că o inimă dreaptă, o mamă curajoasă
și o fiică alături pot muta munți.

Este o carte despre iubirea care nu se destramă,
despre lucrurile nespuse care spun totul,
despre curajul de a începe din nou, iar și iar.

Aceasta este mama mea.
Aceasta este povestea noastră.
Și poate, de acum... va fi și un pic povestea voastră.

Sonia

Această carte nu ar fi existat fără ea.
Fără mâna ei, care nu mi-a dat niciodată drumul.
Fără privirea ei, care mă ține în picioare.
Datorită Soniei sunt omul de azi.
Ea nu este doar fiica mea.
Este și răspunsul vieții la tot ce am fost...
și la tot ce am devenit.

Lucica Barbu

Dedic această carte

Celor care au curajul să-și urmeze visurile,
celor care nu se tem să plece pentru a se regăsi,
celor care știu că acasă nu e un loc, ci o stare a inimii.

Pentru fiica mea, Sonia,
care este lumina și puterea mea,
sprijinul necondiționat în toate drumurile.

Și pentru tine, cititorule,
care pășești pe aceste pagini cu inima deschisă,
îți mulțumesc că ai ales să fi aici.

Mulțumesc

Mulțumesc celor care mi-au fost alături
în momentele de cumpănă și în cele de bucurie.
Mulțumesc oamenilor care m-au inspirat,
care au crezut în mine și care m-au învățat
lecții neprețuite.

Mulțumesc și celor care nu au crezut în mine,
pentru că, fără îndoială,
provocările și scepticismul lor
m-au forțat să mă uit mai adânc în mine,
să-mi descopăr puterea ascunsă și să-mi croiesc
un drum pe care altfel poate nu l-aș fi găsit.

Ei au fost, fără să știe, oglinda care mi-a arătat
cât de mult pot să cresc, iar refuzurile lor au devenit
trepte spre propria mea libertate și încredere.

Le mulțumesc pentru că, în lipsa susținerii lor,
am învățat să devin propriul meu aliat și am
descoperit că drumul spre sine începe uneori
când lumea îți întoarce spatele.

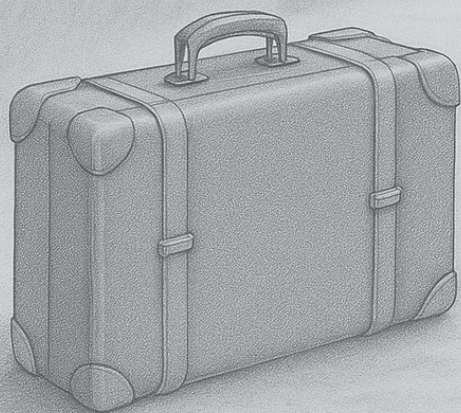
Această lecție, de a nu renunța niciodată la visul tău,
oricât de greu ar părea, este unul dintre cele mai
prețioase daruri pe care le-am primit.

Mulțumesc vieții pentru toate experiențele
care m-au format și m-au făcut să cresc.

Fie ca această carte să fie pentru tine, cititorule,
o sursă de putere, speranță și încurajare,
un semn că niciun drum nu este prea greu când
ai curaj să-l parcurgi.

LBRIS

We know
books

1

Bagajul

Aveam 30 de ani și o valiză.

Nu era un troller modern. Înăuntru era tot ce nu se vede: visele, cei șapte ani de acasă, educația, multă răbdare și respect.

Era o plecare asumată. Dar nu ușoară.

Nu plecam în vacanță. Plecam să-mi schimb viața. Cu o fetiță de mână și o păpușă de cârpe în brațele ei. Cu inima împărțită între cei pe care îi lăsam și cea care visam să devin.

Plecarea nu a fost un gest de curaj.
A fost un gest de adevăr.

Nu mai puteam trăi în „așa se face”. Simțeam că mă sting în tăcere. Că devenisem o umbră. Voiam să

încerc, să îndrăznesc, să-mi creez un drum propriu –
chiar dacă urma să mă rătăcesc pe el.

Am plecat cu puțin. Dar era exact ce-mi trebuia.

În dimineața aceea, mama stătea tăcută. Nu plângea,
dar tăcerea ei avea greutate. O tăcere care spunea mai
mult decât orice cuvânt – o resemnare, o teamă,
o binecuvântare rostită doar în gând.

Fratele meu ne-a strâns în brațe. A fost tăcut și el,
cu acea seriozitate apăsată care înlocuiește vorbele
atunci când nu mai știi ce să spui. A fost ultima oară
când l-am văzut. N-am mai apucat să-l revăd.
Nici să-i spun că mi-a lipsit. Nici că l-am purtat
mereu cu mine. Poate de aceea îmbrățișările au
devenit pentru mine sacre. Nu le mai las netrăite.
Pentru că unele plecări nu mai au întoarcere.

Tata ne-a însoțit la autogară. Nu a spus nimic.
Nici nu era nevoie. Ochiul îi erau plini și nu și-i
ascundea. Plângea în liniște, cu fața ridicată spre
mine, ca și cum voia să mă țină minte așa, între
hotărâre și durere. M-a strâns de umeri cu o forță
blândă, iar mâinile lui tremurau puțin, ca și cum
inima i se scursesese în palme. Apoi a privit-o pe Sonia

și i-a zâmbit prin lacrimi. Ca să nu-i lase tristețea
în suflet.

În autogară mirosea a cafea reîncălzită și a oboseală.
Era devreme, lumea se mișca încet, iar frigul
pătrundea prin haine. Sonia stătea pe banca de lemn,
cu păpușa de cărpe în brațe și cu o geantă mică lângă
picioare, ticsită cu jucării: câteva alese cu greu,
altele strecurate pe furiș.

Un bărbat mătura grăbit pe lângă noi. A încercat să
dea geanta la o parte cu coada măturii, să-și facă loc.
Atunci Sonia s-a ridicat brusc și s-a năpustit asupra
genții, cu o seriozitate de om mare. A apărat-o cu
trupul și cu o privire care nu lăsa loc de negocieri.

Mătura s-a oprit, omul a zâmbit, eu am izbucnit
în râs, și tata... tata a râs cu lacrimi. Râdea,
dar ochii îi străluceau altfel. În acel hohot se
amestecau iubirea, durerea și mândria.
A fost un moment de caldă, absurdă normalitate,
în care am uitat, preț de o clipă, că plecăm.

Ne-am amintit de scena aceea de zeci de ori.
Și de fiecare dată râsul venea la fel de viu.

În geanta aceea nu erau doar jucării.
Era *acasă*, strâns cu grijă, dus cu noi în lume.

Pe peron, vântul ne flutura hainele și gândurile.
Sonia stătea lângă mine, cu păpușa strânsă la piept.
Nu plângea. Nici eu. Dar mâna ei mică,
înfiptă în palma mea, îmi spunea tot.

Ne-am privit o secundă lungă. N-a întrebat de ce
plecăm, dacă ne întorcem. Știa. Copiii nu au nevoie
de explicații. Simt adevărul în vibrația aerului.
Am zâmbit amândouă, fără ca zâmbetul să ne urce
până la ochi. Un pact tăcut. O promisiune.
Vom merge oriunde, dar împreună.

Am urcat fără să întorc capul. Nu pentru că nu
voiam. Ci pentru că știam că, dacă o fac,
o să mă rup.
Iar eu trebuia să fiu întreagă. Pentru ea.
Pentru mine.
Și pentru el, care rămânea cu dorul meu în brațe.

LBRIS

We know
books

